

Виходить в Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы єжів рускихъ святъ) о 5-й год поп. Литер додатокъ „Бібліотека наизнань повѣстей” виходить по 2 печат аркушъ кожного 15-го и послѣднаго днія кожного мѣсяца. Редакція: Адміністрація підъ Ч 44 улица Галицка. Рукописи взвертаются лиши на попереднє застереженіе. Оголошенія приймають по цѣнѣ 6 кр. бѣ однога трошка печати, въ рубр. „Надбсланіе” по 20 кр. а. в. Реналамації неопечатаній вѣльшій бѣ порта.

Предплату и ксерії приймають: У Львовѣ Адміністрація „Дѣла”, У Віднѣ Наземліст & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Наземліст & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижѣ Agence Начас. Въ Россії Редакція „Кіевській Старини” въ Кіевѣ, поштові уряди и „Газета Бюро” В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовська ул., д. Ралль 9.

Просимо поспѣшити съ присылкою предплаты и залегостей.

До Русиновъ

Станиславовскому, Богородчанскому, Товмашкому, Надвірнянскому, Калускому и Рогатинскому повѣтамъ!

Брати!

Земля наша богата — а мы убожаемо. Для руского народу съ каждымъ рокомъ стає тижно и тижно. Выхідь на потребы державни, краєвій, повѣтій и громадскій що разъ бѣльшае, а добробыть въ краю, мѣжъ народомъ, не то не подносится, але очевидчики упадає. Непонавертаній рѣки ломлять пола и пасовиска; дика звѣрина робить школы въ засѣвахъ и худобѣ; законы о дорожахъ потребуютъ змѣни въ дусѣ справедливости для господарѣвъ; соли для худобы до просилися лише деакії села. Промыслъ у насъ нерозвитий, а майже цѣла торговля спочиває въ чужихъ рукахъ. Нашъ господарь, притисненій потребами, глядає помочи въ банкахъ и тратить свою землю, свою батьківщину. Що разъ бѣльша рускіи землї переходить въ чужіи руки.

Наши права народніи суть признаніи намъ конституційными законами, а мы бачимо себе покривленими на найважнѣйшихъ своихъ правахъ народныхъ. Наша мова руска не має отповѣдного 3-міліоннаго народности и запорученого конституцію права въ школахъ и въ урадахъ. Нашой церкви конституція запоручас самоуправу, не падає нѣкому чужому права опѣки надъ нею. До Рады повѣтowychъ, до Сойму и до Рады державной мы не маємо можности выбрати гднне число своихъ заступниковъ, хотій кандидатами кладемо людей найвѣрѣйшихъ Го Вел. Монархови нашому. Майже во всѣхъ Радахъ повѣтowychъ, въ Сойму и въ Радѣ державной голосъ Русиновъ не має ваги, бо Русини всюда въ великой меншості.

Все то кличе на насъ, Брати, щобъ мы про себе двали и самі нараджувалися надъ справами жизненными. Найяснѣйший Монархъ дарувавъ намъ право всенародныхъ Зборовъ,

позволивъ намъ збиратися на Вѣча, тамъ ради, чого намъ потрѣбно, выказувати голосно наші кривды и заявляти правительству, чого мѣжъ него домагаємося.

Користати зъ того Наймилостивѣйше даго намъ права есть нашою повинностю народною. И дялого запрошуємо Васъ, Братя, на 6 (18) падолиста сего року до Станиславова на народне Вѣче, на нараду.

Нарадимось тамъ:

- 1) Надъ нашими правами конституційми.
- 2) Надъ справами нашихъ громадъ и повѣтій.
- 3) Надъ упадкомъ нашого добробыту и якъ бы его поднести.
- 4) Надъ потребами и правами Русиновъ въ Галичинѣ що-до школъ народныхъ и середніхъ.
- 5) Надъ нашимъ патронатомъ церковнимъ.

Просимо Васъ, Братя, прибуваите зъ кождою громадою, прибуваите всѣ, що дбаєте о свое власне добро! Вы пастиръ народу, що ревно трудитесь для его добра, и Вы рускіи мѣщане, и Вы рускіи господарь, и Вы рускіи дѣдичи, урядники, учитель и промысловиць — всѣ а всѣ громадане рускіи землї приходите на Вѣче! Васъ кличе добро отчизни, кличе свята Русь!

Мы взываємо и ждемо Васъ!

Въ Станиславовѣ д. 20 руского жовтня 1886.

Володимир Антоневичъ. — Олекса Барабашъ. — Д-ръ Мелитонъ Бучинський. — Іосифъ Гурикъ. — Дмитро Депутатъ. — Федоръ Дмитрашъ. — Алексей Заклинський, старшій. — Д-ръ Іванъ Ключенко. — Іванъ Короликъ. — Антоній Левицкій. — Єронімъ Левицкій. — Юстинъ Малецкій. — Д-ръ Теофіль Окуневський. — Кириль Пачовський. — Іванъ Партицкій. — Д-ръ Іванъ Струтицький.

До выборовъ въ Долинщинѣ.

Шансъ кандидатури д-ра Олександра Огоновскаго на выборчій округъ Долинско-Болеховъ-Рожнѣтѣвъ представляються въ теперійшій хвили досить користно и, на нашъ поглядъ, Русини загаданого округа выборчого,

Справу правопису зовоіть безъ потребы падносить нинѣ о. Петрушевичъ. Та нинѣ не любленій украинофіи — сѣмъ лѣтъ тому назадъ — рѣшались для милон згоды приняти правопису етимологичну на мѣсце фонетичної и додержують слова лояльно. Чого-жъ еще хочете? Чого марами правописніи пугаете ту Русь пещасну, не даєте її розвиватися спокойно? Видно, не о згоду вамъ ходить, а о спиненіе розвою нашої народності.

„Книжный рускій языкъ — наше о. Петрушевичъ — возникъ въ новѣйшее время съ принятиемъ грамматическихъ формъ московского нарѣчія, ако государственного нарѣчія, отъ помощю прочихъ русскихъ нарѣчій... Въ томъ соотвітствії цѣль и задача украинофіи, чтобы твореніемъ новыхъ, чудовищныхъ и чужихъ словъ, испорченіемъ чисто-русскихъ полніхъ ізреченій, введеніемъ нового синтаксиса, передѣлкою значеній кирилловской азбуки и переписою всего чисто руского словаря фонетикою, который теперъ издается нами подъ заглавіемъ: Малоруско-нѣмецкій Словар, уложив Евгений Желеховскій“, по крайней мѣрѣ по виѣнній формѣ, т. е. на око доказати, что между чисто-русскимъ языкомъ и новымъ составленнымъ галицкими украинофіами, заходить самое большое различие по содержанию и формѣ.“

Не розумію, якъ то бути може, щобъ межи словомъ, написанимъ етимологію, въ тѣмъ самимъ словомъ, написанимъ фонетикою, заходило „самое большое различие по содержанию и формѣ.“

то бути дуже слабонька и можна теорію един-

навѣть при евентуальному контръ-кандидатѣ въ стороны польского центрального комитету, можуть перевести виѣбръ свого кандидата. Потрѣбно толькіо енергичного труду, солидарности и одушевленія.

За кандидатуру д-ра Олександра Огоновскаго стоять однодушно всѣ Русини цѣлого выборчого округа, — а се рѣчь головна.

Мы нескавано радуємося — а съ нама певно кождый Русинъ подѣлить тую радость, що симъ разомъ супротивъ руского кандидата въ волѣ народу не виступає вже кандидатъ т. в. митрополічій, а радше правительственный. Не буде вже того сумного виду, що Русинъ підставляє ногу Русинови. Дай Боже, щобъ по послѣдніхъ виборахъ до Рады державної такі сумні види не повторялися вже нѣколи, а пригадувались хиба лиши тає довго, якъ довго мусатъ пригадуватися, с. в. до кінця ти-перѣшної каденції Рады державної... Доти нашої силы — доки духовенство наше іде разомъ съ народомъ.

Для политичного товариства нашого „Народної Рады“ голосъ Русиновъ выборчого округа есть мѣродайнимъ и Виѣдѣль „Народної Рады“ на підставѣ того голосу рѣшать вручити кандидатуру свого предсѣдателя, д-ра Олександра Огоновскаго.

Товариство „Русская Рада“ — хотій въ організѣ русофильськихъ мы доси не могли добавити, чи оно намѣрѣвастіти кандидата и якого на округъ Долинський — надѣємося, не унає ствѣтнімъ ставиги інчого, якъ лише того, за которымъ занялися мѣщеви Ру- сина, с. в. д-ра Олександра Огоновскаго.

Кандидатура Русини на чисто-рускій округъ Долинський не знаходить симъ разомъ такожъ опозиції въ независимѣ прасѣ польскій. За виборомъ Русина (съ застереженіемъ, коли не буде „москалефиль“) промовляють газеты польскіи „Nowa Reforma“, „Kurier Lwow-ki“ и „Dziennik Polski“. Не унавати того голосу не годится, — се була-бы проста недорѣчность. Можна толькіо бажати, щобъ независимі Поляки симъ разомъ въ окрузѣ Долинському, а на будуще и во всѣхъ рускихъ округахъ, не були противніи виборови рускихъ кандидатовъ, а се виїде на користь не толькіо Русиновъ, але и цѣлого краю.

Предплати на „Дѣло“ для Академіи: для Россіи: за цѣлій рокъ . 12 кр. на цѣлій рокъ . 12 рубл на пів року . 6 кр. на пів року . 6 рубл на четверт року . 3 кр. на четверт року . 3 рубл съ дод. „Бібліотеки“: за цѣлій рокъ . 16 кр. на цѣлій рокъ . 16 рубл на пів року . 8 кр. на пів року . 8 рубл на четверт року . 4 кр. на четверт року . 4 рубл на замѣт додатокъ: на замѣт додатокъ: за цѣлій рокъ . 5 кр. на цѣлій рокъ . 5 рубл на пів року . 2-50 на пів року . 2-50 р. для Запоріжжя, західна Россія: за цѣлій рокъ . 15 кр. на пів року . 7-50 кр. на четверт року . 3-75 кр. съ дод. „Бібліотеки“: на замѣт додатокъ: на замѣт додатокъ: за цѣлій рокъ . 19 кр. на цѣлій рокъ . 6 кр. на пів року . 12 кр. а. в.

Чи зависімі органы польскіи и комітетъ польскій въ ими засады „Nietra Rusi“ виступлять съ вкою кандидатурою польскою на округъ Долинський — доси не вѣдно. Хочь така можливості не вилючена, то однакожъ се треба піднести, що отповѣдного кандидата польскаго на той округъ у Поляківъ нема. Хиба-бы нынѣшній ц. к. староста долинській поваживися зробити такій самий експериментъ, якъ свого часу староста Баранівскій. Поголосокъ о кандидатурахъ маршалківъ польськихъ Мазаракіого (долинського) и Коморницкого (калуского) противъ д-ра Огоновскаго не можна брати на серію. П. Коморницкій при найбільшій пресі староства не бувъ бы певнимъ свого вибору, а п. Мазаракій, котрый повагу свою въ повѣтѣ завдачу головно Русинамъ, чиї не скотиць-бы ворожимъ виступленіемъ противъ Русиновъ, стратити у нихъ то довѣріе, якимъ єго довгій лѣтъ надѣлили. Не можна пр-цѣнъ допускати, щобъ мѣжъ Поляками не було людей, котріи способні честно и гонорово поступати супротивъ Русиновъ...

Польскій газеты „Kurier Lw.“ и „Dziennik Polski“ занотували такожъ кандидатуру адъюнкта въ Долини, п. Жегестовскаго, будто-бы становлену Русинами въ округа. На склько намъ вѣдомо, Русини ставлять однодушно кандидатуру д-ра Олександра Огоновскаго, — отже може бути, що або польскій газеты амністичиковій якимъ інтригантомъ, або осагачно може бути, що п. Жегестовскій самъ ставить свою кандидатуру противъ д-ра Огоновскаго, чо по нѣмъ не надѣємось. На всякий спосібъ сегъ пітрієтачнимъ обовинзкомъ п. Жегестовскаго поголоски польськихъ газетъ спростувати, щобъ се не вносило непорозуміння въ круги рускихъ виборцівъ. А мы не сумніваемо, що самъ п. Жегестовскій не бачить отповѣдній кандидата руского до Сойму, якъ д-ра О. Огоновскаго.

Кандидатура Русини на чисто-рускій округъ Долинський не знаходить симъ разомъ такожъ опозиції въ независимѣ прасѣ польскій. За виборомъ Русина (съ застереженіемъ, коли не буде „москалефиль“) промовляють газеты польскіи „Nowa Reforma“, „Kurier Lwow-ki“ и „Dziennik Polski“. Не унавати того голосу не годится, — се була-бы проста недорѣчность. Можна толькіо бажати, щобъ независимі Поляки симъ разомъ въ окрузѣ Долинському, а на будуще и во всѣхъ рускихъ округахъ, не були противніи виборови рускихъ кандидатовъ, а се виїде на користь не толькіо Русиновъ, але и цѣлого краю.

Въ справѣ школы им. Маркіана.

Въ школѣ народній им. Маркіана Шашкевича призирається, якъ мы провѣрала недавно, въ чотирохъ класахъ 140 молодежи рукою, т. е. о колько дѣтей больше, якъ минувшого року. Класа I числити 45 дѣтей, II — 27, III — 40,

денон терминологія, яку вже застарає мої наслідники въ словарской праці, добрый другъ мої, покойный Желеховскій. Єго словар — то вже велика скарбница нашого языка, тому и не дивуюсь, що єнъ такъ коле о. Петрушевича въ очи. Словаръ, видалий Желеховскимъ, есть живий свѣдкомъ нашої самостойности що до языка, гононіемъ „шементо шогі“ для всѣхъ языковъ мантарівъ.

Приступаю теперъ до обговорення польского гоударственного языка, того идеалу о. Петрушевича. Матеріаль таємъ богатый, що не знаю самъ, якъ-бы упоратися съ нимъ якъ найшвидше. Наведу бодай що важнѣйше, — пр-че лашу вже себѣ, въ резервѣ, на будуще.

В. Даль, голозоний авторъ „Толковаго словаря великорусскаго языка“, пише въ загаданій вже мною розкривъ такъ о книжномъ языцѣ російскому: „Языкъ нашъ, для потребностей обр-зованнаго круга, еще не скожался; у насъ есть только обруївши на виду латино французско-нѣмецко-англійскій языкъ, да свой прародинній, то-порній, напоминающій ломовую работу, квасъ и ржануху.. Всому читающему населеню Россіи скоро придется покинуть свої родній языкъ и вуличити пять другими языкамиъ, чтобы только добраться до символа. Этому дѣй практимы: первая — таємество: мы знаємъ вовѣ языка; другая невѣжество: мы не знаємъ свогога... Наші словари преподаваны самими грубыхъ ошибокъ, а въ этомъ видѣ они плодити и множати. Если какой-нибудь Нѣмецъ чо ошибочно напишеть, і наша ученичес починають писать также — это вносятъ

ОТВѢТЬ О. А. Петрушевичу.

(Даліше.)

Каже о. Петрушевичъ, що „въ Европѣ толькі вѣкомъ звакомити писатели вмѣють право заниматися образованіемъ языка и его правописаніемъ“. Якій же то дикий поглядъ! Чи жъ и. пр. Россії мають откінити писателівъ заслуженихъ около розвою ихъ языка, якъ Пушкинъ, Лермонтовъ, Гоголь — єдину тому, що два перші літери трайцать лѣтъ дожили, а поспільній головно трудавши въ тридцятыхъ рокахъ свого життя? Тай де вже старому образовати языки, коли таї пам'ятії уїтають въ слова, въ граматику, въ словнику, въ етимологію?

НОВИНКИ

и на какое, что жаденъ зъ российскихъ реформаторовъ, не вымощающи навѣтъ Милитина и Черкасовского, не рѣшился быть на такъ важный прокъ, хочь всѣ носились съ такими гадками. Важну змѣну заведено теперь такожь въ судовицкѣй въ Царствѣ польскому. Доси вольно тамъ было въ волостныхъ судахъ приматы подана и жалобы въ языцѣ польскому. Сенатъ управляющій порѣшивъ теперь, что всѣ поданія и жалобы до волостныхъ судовъ треба вносить въ языцѣ российскому, а языка польского можна уживать лишь при устныхъ разнѣвахъ.

— «Правительственный Вѣстникъ» подтверждаетъ, что нота, которую ген. Каульбарсъ послалъ болгарскому министру Министровъ дѣлъ внутреннихъ въ справѣ минимыхъ насилиствъ, доказанныхъ Болгарами на российскихъ подданныхъ, одержала апработу цара. О сѣй нотѣ пишетъ *Jour. St. de Ptbg.*: «Официальное заявленіе ген. Каульбара болгарскому министру Начевичеву показываетъ, что кончикомъ терпеливости и умѣркованіи Россіи, которымъ она руководится лишь для того, что не хоche индентификуватъ болгарскаго народа съ его правительствомъ. Можна сподѣваться, что регенты теперь вразумятъ, что они не могутъ безакарно поступать на тѣперѣшній дорогѣ. — Уступчивость державы европейскихъ для Россіи въ справѣ болгарской принимаетъ российска праса даже недовѣрчиво въ *«Нов. Время»* доказываетъ, что, вильвѣ Россіи въ Болгаріи потребуетъ середь тѣперѣшніхъ обставинъ гарантій, бо нынѣ и угоды не значатъничего.

Туреччина. До недавна ходили вѣсти, что между Туреччиною и Россіею настало якогось рода порозумѣніе, что до справѣ болгарской и говорено же навѣтъ о союзѣ Россіи съ Туреччиною. Вѣсти сѣй здавались навѣтъ до певнаго отцепенія отъѣзда оправданіемъ, что Гадбанъ наша привѣтиши до Софіи дававъ болгарскому правительству раду помирітия съ Россіею, а заразомъ и протестуя противъ участія румелійскихъ пословъ въ собранию. Рѣвночасно установила Туреччина значную силу военнау на границѣ Румеліи, а зъ того вношено, что коли российскій войска приступятъ до оккупации Болгаріи, то Туреччина займетъ Вохобду Румелію. Звычайно добра поинформирована *«Pol. Согг.»* доказываетъ, что генералъ спраша въ турецко-российскихъ звѣтъ не такъ стоять и что не только мѣжъ Туреччиною и Россіею нема въ якого порозумѣнія въ справѣ болгарской, але Туреччина навѣтъ отъ страхомъ глядитъ на Россію и уважаетъ оккупацию Болгаріи черезъ российской войско за рѣвно небезопасну такъ для самон Болгаріи якъ и для себѣ. Осъ якъ пишутъ до газеты въ Константинополіи: «Султанъ має той звѣтъ, что въ каждой важнейшой справѣ посыла одного изъ своихъ секретарѣвъ або агентовъ до рѣзныхъ посольствъ и даже ихъ проситъ або о якусѣ информацію або о раду. Минувшаго тыждана казавъ бѣзъ отже въ той способѣ запытывать всѣ посольства, чтобы довѣдаться, чи побоя ихъ вѣдомостей має Россія намѣреніе окупить Болгарію. До каждого посольства окремо выславъ суптантъ окремого посла. До Нелидовъ послалъ Риза-пашу, до Радовица и бр. Калинъ Решида-беза а до англійскаго посольства послалъ Артана ефендія. Зъ тыхъ отже довѣданіемъ вносятъ, что между Туреччиною и Россіею нема нѣкого порозумѣнія, бо иаки не потреба-бы авѣдыватись о намѣреніяхъ Россіи. Россійскій посолъ, Нелидовъ, отповѣть отже, что мирнѣ средставы, якими разошраджа Россія, ще далеко не зовѣтъ вычерпалися, и для того не можна диктувати надъ таинъ поступованіемъ. Нѣмецкій посолъ, Радовицъ, сказавъ знову, что побоя всѣхъ возможныхъ предвиденій Россія не обсадитъ Болгарію; а бр. Калинъ отповѣть, что въ намѣреніяхъ цара не лежитъ оккупация Болгаріи; жадне посольство однажъ не могло дати рѣшучихъ отповѣдѣвъ. Султанъ скликавъ отѣзкъ военну раду, чтобы нарадитися надъ положеніемъ, а больша частъ членовъ военной рады выказала поглядъ, что царь може даже легко въ яко-мѣжъ нападѣть невдоволенія выдати приказъ до оккупации Болгаріи. Декотръ члены рады були того погляду, что Россія звернулася-бы насампередъ до Порты яко до власти сувереніи, чтобы она аробала ладъ въ Болгаріи, бо тамъ панус анархія, а аже тогды, коли-бы Порта не хотѣла того зробити, приступила-бы Россія сама до оккупации. Симъ отже поясняется и поступованіе Гадбана-пашъ въ Болгаріи; его за-дажено есть усугубитъ все, що могло-бы прискорити оккупацию. До сего погляду *«Pol. Согг.»* дадавъ *«N. gr. Presse»*, що бесѣда о оккупациї есть лишь гра словъ. Россія буде домагатися лишь репресації, що могла розвинута свою хоруговъ на земли болгарской, а тогодѣ жадна зъ державъ европейскихъ не зборонитъ. — Въ виду непевной ситуаціи Туреччина не перестає збронитися и постановила передовѣсъ боронити на всякий случаѣ всѣми силами посѣлостей въ Македоніи и Константинополіи. При концѣ таинаго мѣсяца ухвалено на радѣ набытву реорганизацію турецкихъ армій и дотычнаго законъ предложено вже султаномъ до санкціи. Постла сеи реорганизація буде заведенный въ Туреччинѣ загальнѣй обзовокъ службы военнен, але лишь для музеумановъ и кождый музуманъ отъ 20 до 40 року житїа буде мусѣзъ служити въ войску; выплати суть якъ жаде Константинополіи. — Недавно прѣмъ суптантъ на официальную авдіенцію ново-акредитованого посла англійскаго Грайта. Принятое было уже шире и зъ тогдо вносятъ, що отголоски Туреччини до Англіи значно полѣшились; суптантъ не згадавъ однакожъ аинъ однимъ словомъ о тѣперѣшній ситуаціи политичнай.

— Наслѣдникъ трону архікнязь Рудольфъ має прибѣти съ своею женой на другой рѣкѣ на цѣлый мѣсяцъ до Галачини. Обозъ они проведутъ по колька днівъ въ Краковѣ, Тарновѣ, у гр. Потоцкіхъ въ Ланцутѣ, у кн. Сапієвъ въ Красічанѣ аѣтакъ въ Львовѣ. Зѣльзовъ поверне архікнязину Стефанію до Вѣдни, а архікнязъ пойде на ловы на дики въ Турю (пос. отрѣйскаго), на оленѣ въ Ясени (пос. калускаго), на орлы въ Гринії на границѣ буковинской и на лисы въ Ланцутѣ. Постла донесена другихъ газетъ має Наслѣдникъ трону отѣзкѣдѣ кромѣ згаданыхъ обѣбъ и мѣсце ще такожъ: гр. Потоцкаго въ Крешевицѣ, кн. Сандушка въ Гумникахъ, гр. Дѣдушинаго въ Пенякахъ, а пробуши одинъ день въ Тернополи має отѣзкѣдѣ до Хоросткова, де отѣздае графа Сѣмінівскаго, до Копычинець, де отѣздае гр. Баторовскіхъ и до Скалы до гр. Голуховскіхъ Зѣттамъ пойде до Чернолець, а повортаючи о-галие Слободу Рунгуруку.

— Маршалокъ краевы, д-ръ Зыблевицъ, якъ довѣдуюсь зъ достовѣрнаго жерела, подавая до димісію.

— Въ мѣсточку Каничѣ, положеніемъ въ цѣлѣ ланцутскомъ межи Мазурами, завизавъ комитетъ, который поставилъ себѣ задачу — для поднесенія нашего обряду и разбудженія межи тамошніми Русинами духа народного, обновитъ стареньку звышъ 300 лѣтъ числичу церкви и еи побоя правильнаше наше обряду устроити. Комитетъ, зложенный зъ Воч. о. Петра Левицкаго пароха зъ Кречовицъ (яко предѣздателя) и пн. Мих. Волошинскаго, Іоана Тарновскаго, Онуфрия Яценя и Іоана Фуглевицъ, поручивъ свое овате дѣло оѣцѣдѣ жертволовибыхъ Русиновъ и на розблану бѣзову зволили ласкаво прилати свои жертвы П. Т. кріл. о. Кароль Волошинскій 15 зр., кріл. о. Левъ Готоревскій 2 зр., о. вицеректоръ Мѣньшицкій 5 зр., о. деканъ Ант. Матюкъ 5 зр., о. Іоанъ Хотинецкій, мѣсто-деканъ ярославскій 5 зр. и о. Илія Левицкій, парохъ Щавнаго, 2 зр. За тихъ жертвъ складае комитетъ добросерднѣй и патріотичнѣй Дателамъ прилюдну подаку — а рѣвночасно усердно просить всѣхъ ширыхъ патріотівъ руокихъ, чтобы своими жертвами пріїдши въ помѣщъ святому дѣлу! Всѣкъ посыпики нележитъ адресувати на руки комитету (точка въ мѣсце).

— Кандидатомъ на бурмистра въ Дрогобичъ есть п. Коенофінгъ Орхимовичъ, посоль до Сейму и Рады державы. Дотешерѣшній бурмистръ п. Блажовскій, не певнъ нового выбору, чинить всѣ усилия, чтобы удержатися при кермѣ мѣста. «Газета Наднѣстрийска» выпечатала листъ п. Блажовскаго до еп. ко. Лобоса въ Тарновѣ, въ котрѣмъ п. бурмистръ просить епископа о надобланье ему позномочія до голосования и заявление, що уже єтъ министра Земляковскаго тако поношное одержавъ. (Ко. Лобосъ и мин. Земляковскаго голосуютъ въ Дрогобичѣ яко почетнай горожане мѣста.) П. Блажовскій въ листѣ до еп. Лобоса пишетъ, що и оданъ голосъ въ першомъ колѣ може рѣшити въ его користь, бо „жиды и люди зловъ агитуютъ за выборомъ на бурмистра Русина, и то чоловѣка, о котрѣмъ нема певности, чи онъ Русинъ чи жидъ (?)”

— Ц. к. судъ карный у Львовѣ пошукує Володимира Підлящецкаго, конципіента адвокатскаго, который будучи членомъ комитету ратункового въ справахъ банку рустикальному, завизавъ по-позличамъ комитету зноини съ довжниками и отираючи єтъ нихъ грошъ на силатъ довгу банковскаго, задержувавъ ихъ для себѣ. Доси выкрыто колька такихъ фактівъ, а сими дніями зголосивою зновъ до львівської поліції селянинъ Федъко Шульганъ зъ Сгроняніана, котрому Підлящецкій въ такій огидный способъ забравъ 120 зр. Підлящецкій выїса безъ слѣду зъ Львова, а львівській судъ карный розписавъ за памъ гончі листы.

— П. Александръ Гривенецкій, бувшій судовий адъютантъ въ Буску, именований адъютантъмъ при окружномъ судѣ въ Тернополі.

— Магістратъ львівській выславъ сими дніямъ д-ра Павликівскаго и аязнера Горецкаго до Вѣдни, щобъ приглашували тамъ англіхолеричнѣмъ урадженіемъ и були єтакъ готові на случай погре-бы заняться у Львовѣ приготовленіемъ на причи-ть „отрішного гостя“.

— Сесія ради мѣскої у Львовѣ порѣшила на засіданію 4 с. м. въбудувати коштами мѣста новій будынокъ для польского театру. Кошта будовлї, обчислений въ приближенію, вносили-бы до 300.000 зр.

— Міністерство справедливості розпорядило выполнити судамъ краевымъ наглядати ціально надъ тимъ, щобъ процесы цивільні по судахъ не про-тигались и щобъ суды не позволяли уживати сторонамъ за-для проволоки споровъ нелегальнихъ або лише на позѣ легальнихъ средставъ.

— На православіе будьто бы хотѣть переходити, якъ доносять черновецкій кореспондентъ до *«Wieneg. Zeitung»*, двѣ громади на граніцѣ Буковини. Вѣсти той не присуствуємо богато достовѣрно-сти, тимъ менше, що кореспондентъ не бувъ въ силѣ подати навѣтъ навѣтъ тихъ громадъ.

— Львівській торговельній фірми порѣшили въдавать письмо, въ котрѣмъ мають мѣститися имена иретельнихъ довжниківъ. Письмо то не буде пригнане для ширшого круга публіки, а толькъ для самихъ торговельныхъ мѣстахъ выходить вже вѣдни письма и граютъ въ торговли важну ролю підъ наглядомъ удѣлюваннія особитого кредиту.

— Цесарь затвердивъ выборъ о. Михаїла Волошинскаго, гр. и. пароха и декана въ Сграшевицѣ, почт-

майдстра въ Турю, на вицемаршалка ради новой тоги въ Старомъ Мѣстѣ.

— Надъужути власти черезъ жандарма. Въ однѣмъ селѣ коло Копычинець донесено жандармомъ М. Поплавскому, що ии живущій въ тоймъ селѣ Анастасія Галачинськай тяжить підозрѣніе крадежи коралівъ. Коли она не хотѣлась призвати до сего, въпровадивъ єи жандармъ разомъ съ вѣйтмъ, двома сторожами и поліціантомъ за село, тутъ вѣйтъ завизата єї голову очанко и бити єи такъ довго, поки не збѣгла. За то възудивъ судъ поїттовый въ Копычинцѣ вѣйтъ на 25 зр. кары, а сторожѣвъ и поліціанта на двѣ и три недѣлі арешту, а судъ окружный въ Тернополі поїтвавъ себѣ засудъ. Що жандармомъ оттало, не звѣтно.

— Злочинство. Въ Долинѣ знайдено на поляхъ трупа селянинъ Антона Буніка съ очевидними знаменами насильної смерти. Підозрѣніе зложитъ на сына небоїща Іосифа, который живъ въ великій навѣтъ съ батькомъ и отгорожувавшися, що его убье. Зѣ сеи причини арештовано сына и его жінку.

— Убийство. Дні 4 с. м. о год. 10 вечериомъ у Вѣдни въ самой серединѣ мѣста невыслѣдженій доси зложинець убивъ Ікона Шльооберга, властителя друкарнї, 60-лѣтнаго старца.

— Розбійники напали австрійскаго консула гр. Старжинскаго, коли єхавъ до Тынови, мѣжъ Яворомъ и Лѣвчею, отобрали ему всю готівку и здерли зъ него униформу. Болгарске правительство възжало за розбійниками погоню.

— На холеру умеръ у Вѣдни 30 жовтня с. р. роботникъ Францъ Палечекъ. Въ Буда Пештѣ слабне холера, за то все ща лютує въ окрестностяхъ Любляни.

— Доходъ зелѣнницъ Кароля-Людвіка възможить въ р. 1886 до сеи поры 5.800.119 зр., о 961.979 зр. менше якъ виносять въ тоймъ часъ въ р. 1885.

— Гр. Альфредъ Потоцкій мавъ продати добра своя Сатанівъ на российскому Поділью — Россійнивна. Зѣ той причини дялкій польскій дневникъ чинять гр. Потоцкому замѣткъ венатротизму.

— Гр. Вильгельмъ Стѣнинскій-Левицкій выбраны предѣздателемъ управляемою ради банку гипотечнаго.

— Именованія и отзначенія. Адъюнктъ урядовъ по-мѣчнѣхъ при львівской апеляції Станіславъ Ленчовскій одержавъ при нагодѣ перенесенія его въ стаць супочинку, титулъ директора урядовъ по-мѣчнѣхъ ц. к. вышого суду краевого. — И-сидоръ Слуцкій іменований дѣбітнѣмъ учителемъ при етатовѣй школѣ въ Тильтковѣ. — Концепцістами краевої дирекції скарбу іменованій: д-ръ Мих. бар. Іоркашъ, Ігн. Клеменсевичъ, М. Войцікъ, П. Стакъ, Т. Окнинскій и Ад. Міановскій. — Побордемъ податковымъ іменованій контролоръ Ф. Солтикевичъ, контролоромъ адъютантъ Г. Пітлакевичъ, контролоромъ практикантъ І. Гадикъ. — Комисаръ поштовъ М. Гогінканъ перенесенъ зъ Берна до Львова.

— Отзначеніе. Възслуженій старшій комисарь скарбової сторожи Константіанъ Ступінскій одержавъ золотий хрестъ зволуки съ короною.

— Товариство русинъ ремесниковъ „Зоря“ складає середній подаку за щедрі дары, присланій на підмогу бѣдныхъ въ підъїздахъ ремесниківъ, Добродѣмъ: д-ру Корнилу Чайковскому въ Банялюкѣ въ Боснѣ за 2 зр. и Л. Шеховицу на чальнику судовому въ Олеську за 6 зр. — *Оѣтъ Видлу тов: „Зоря“.*

— Для Народної Рады призовали (яко вкладку) о. И. Волосянскій въ Начальцѣ 1 зр., о. Д. Денкікѣ въ Лѣтнинѣ 1 зр.

— Для „Шкльної Помочи“ призовали о. Ор. Кніжевскій въ Незвіскахъ 50 кр.

НАУКА, ШТУКА И ЛІТЕРАТУРА.

(О) Руско-народный театръ розпочавъ рядъ представлень въ Львовѣ комедіо-оперою Квѣтка „Сватанье на Гончаровѣ“. Ми чули голою мѣжъ нашою публікою, що давна таї и въсѣмъ добре звѣстія штука не годилась на перше представленіе, мы думаемо однакъ, що коли нема підготовленої нової оригінальної штуки, то лучше и для народної оцени бѣзпѣдѣйшѣ розпочинати рядъ представлень, хочь бы звѣстю а гарною народною штукою, якъ яко будь переведеною фарсою. Выкананіе штуки було зовѣтъ стараніе. П. Гривенецкій (Стецько), Стефуракъ (Скоропѣкъ) и панъ Осиповичевъ (Одарка) грали вчера такъ якъ и въ попередніхъ лѣтахъ дуже добре, що-другихъ ролей, котрѣ були обсадженій виакже якъ попередніхъ лѣтахъ, скажемо, що ролю Шкіурата знаменито єтворювъ п. Стѣнинскій а въ ролі Улини загальню подобалася старанію и природною грою п-на Вишневскаго, котрой голою не дослалъ толькъ въ першої пбонії (*„Хусточко мой“*). П. Іновичъ не єтворювъ тимъ въмогамъ, якъ ставили мы до него по всѣхъ похвалювальнихъ згадкахъ о єго грѣ въ прозниці; гра єго була надто холодна и особливо разила она въ другомъ актѣ, де п. Іновичъ черезъ цѣлій часъ оповѣдалъ Стецько отвергаво ѡтъ него, толькъ що сей не має власті коли оповѣдати свої пригоды. Слѣдь п. Іновичъ ѿ чутъмъ и за то звѣрзъ заслужений оплески. Козакъ въ 4 пары възвавъ знамято. Публіки було, якъ на Львовѣ и на перше представленіе, дуже мало.

Господарство, торговля и промисль.

